

1) ספר אמרי פנחס – שער ד – שבת ומועדים

\ד\ פעם אחד הראה בס' האריז"ל שבכל ע"ש נתלבש נשמת משה רבינו בכל ישראל ואמר זה אמר משה ויתעבר ה' בי למענכם, הכניס אותי בסוד העיבור למענכם וכו':

\ה\ שמעתי מבנו מוהר"י ששמע מאביו בהר"ב טעם שהולכים למרחץ בע"ש הענין לפשוט צורה וללבוש צורה שצריך להלביש צורה חדשה על שבת, ע"כ הולכים למרחץ ופושטים מלבושים והולכים ערום, כנ"ל:
\ו\ להחמיר בטבילת עש"ק כמעט במס"נ והוא בעצמו היה מקיים אפי' בזקנתו שלא היה יכול להלוך ברגליו היו נושאים אותו לטבול במקוה חמה. אבל בטבילת שחרית בשבת היה מקיל לאנשים שאינם בריאים ואמר בשם הרב שאמר לו שלא יטבול בשבת שחרית, ושאל לו, הלא איתא בספרים שצריך לטבול, והשיב בזה הלשון, עס שטייט אז מען איז געזונד:

\ז\ איתא במנהגים שיש להדליק בשבת ל"ו נרות כנגד ל"ו שעות ששימש אור הגנוז הראשון, שאדם הראשון נברא בע"ש, נמצא י"ב שעות מיום וא"ו וכ"ד שעות משבת קודש ל"ו שעות ואח"כ נגנוז. ואמר הוא נ"י שהוא האור של ל"ו מסכתות [והוא ל"ו נרות דחנוכה] וכשנתגלה האור נעשה נס. בשבת ל"ו נרות כנגד ל"ו צדיקים ונגד ל"ו מסכתות ע"י ששימש אור הגנוז ל"ו שעות ונגנוז, ולזה בימי חשמונאים רצו לעקור התורה והתורה אור, לכך היה הנס באור וזה היה שנתעורר אז חטא אדם הראשון שבא נחש על חוה והטיל בה זוהמה וגזרו שתיבעל לטפסר תחילה וחשמונאים לא רצו והיה אור אחר הנס:

\ח\ בשם הרז"ל בחנוכה בשעת הדלקת נרות יורד אור הגנוז ולכך יש לכל אדם לישב אצל הנרות שלו אחר הדלקה כל החצי שעה ולכך יש ל"ו נרות נגד ל"ו שעות ששימש אור הגנוז לאדם הראשון והוא האור של ל"ו מסכתות ולכך יש להשתדל להדליק בשבת ל"ו נרות ומפני שהאור הגנוז הוא גדול מאוד ואין עוה"ז יכול לסבול אותו ולכך אינו שוהה בחנוכה רק חצי שעה בשעת הדלקת הנרות אבל בשבת מדליקין הנרות מוקדם כי שבת הוא בעצמו אור הגנוז ויכול לשהות הרבה כמו שאמרו מתנה טובה יש לי בבית גנזי וכו' והוא אורו של משיח כדאיתא בזוהר שמישיח ייגנוז כמה פעמים וכו' כי הוא האור הגנוז. (כת"י):

\ט\ והדברים הנ"ל שמעתי מפיו הקדוש בליל שבת והוא הי' בל"ש הראשון שהתפלל בבהכ"נ שלו בק"ק אוסטרחה ואח"כ כשבא בשחרית לבהכ"נ מנה את הנרות שדלקו בבהכ"נ ומצא מצומצם ל"ו נרות לא פחות ולא יותר והנאהו מאוד. (נופת צופים):

\י\ בשבת הוא עליית חג"ת במקום חב"ד. נמצא ששם הוא בחי' הפה. ע"כ כשמברכים שמים את ידיו על ראש המברך. ויברך בפיו ג"כ. והבן זה היטב. לכך נאמר גבי יעקב אע"ה שכל את ידיו. ותרגום אחכמינין לידוהי כי הידים הוא במקום החכמה. ובשעת סליקו מן העולם היה עליית העולמות כ"כ גדול, עד שהעלה נה"י במקום חב"ד. נמצא ששם היה בחי' הפה. ע"כ איתא במדרש צעק מבין ציפוני רגליו. וגבי בצלאל נאמר ואמלא אותו רוח אלקים וגו' לעשות ככל מלאכה ולחשוב מחשבות. וכתב ר"מ אלשיך כי בכל אדם החכמה שוכנת במוחו, וכאשר רוצה לעשות דבר בידי צריך לחשוב במחשבה קודם, מה לעשות. אבל בצלאל היה מלא חכמה, והיה בידי ג"כ חכמה לעשות מלאכה בלא מחשבת חכמה שבמוחו. וזהו לעשות ככל מלאכה ולחשוב מחשבות. כי הידים היו עושים והמוח היה חושב מחשבות אחרות. ע"כ. ולכך בשבת שנתעלו חג"ת במקום חב"ד, עושה האדם לפעמים תנועה בידו, מה שאינו יודע ולא חושב במחשבתו כלל, ע"כ. ואחר כך קילס את הדבר הנ"ל ואמר שהוא דבר גדול. (חכם הרזים):